

Zadeva C-201/24

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

13. marec 2024

Predložitveno sodišče:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Slovaška)

Datum predložitvene odločbe:

29. februar 2024

Tožeča stranka:

A.En. Slovensko s.r.o.

Tožena stranka:

Úrad pre vybrané hospodárske subjekty

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

NAJVYŠŠÍ

[številkla zadeve]

SPRÁVNÝ SÚD

[...] (ni prevedeno)

SLOVENSKEJ REPUBLIKY

(vrhovno upravno sodišče Slovaške republike, Slovaška)

SKLEP

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (vrhovno upravno sodišče Slovaške republiky) [sestava sodišča, ki obravnava zadevo] [...] (ni prevedeno) v zadevi tožeče stranke: **A.En.Slovensko s.r.o.** [...] (ni prevedeno) [podatki o odvetniku] [...] (ni prevedeno) proti toženi stranki: **1/ Úrad pre vybrané hospodárske subjekty, 2/ Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, v postopku odločanja o kasacijski pritožbi tožeče stranke zoper sodbo Krajský súd v Bratislave (regionalno sodišče v Bratislavi, Slovaška) [številkla zadeve] [...] (ni prevedeno) z dne 2. julija 2020 [oznaka ECLI] [...] (ni prevedeno)

sklenilo:

I. Postopek se **prekine**.

II. V skladu s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije se Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predložita naslednji vprašanji:

1. *Ali je treba člen 4(1) v povezavi s členom 9 Direktive 2009/133/ES razlagati tako, da nasprotuje določbi nacionalnega prava [zákon o osobitnom odvode (zakon o posebni dajatvi)], v skladu s katero je posebna dajatev uvedena tudi za kapitalske dobičke, ki izhajajo iz transakcij (prenesenih sredstev) med družbami s sedežem na Slovaškem?*

2. *Ali se je na učinek člena 4(1) v povezavi s členom 9 Direktive 2009/133/ES o neobdavčitvi kapitalskih dobičkov iz prenesenih sredstev, izračunanih iz razlike med realno vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za davčne namene, mogoče sklicevati tudi v primeru domače transakcije med družbami s sedežem v isti državi članici, če nacionalna zakonodaja predpisuje, da se na kapitalske dobičke iz take transakcije plača dajatev, ki ima učinek obdavčitve (tj. posebna dajatev)?*

Obrazložitev:

- 1 Sodišču Evropske unije (v nadaljevanju: **Sodišče**) je bil predložen predlog za sprejetje predhodne odločbe o razlagi člena 4(1) v povezavi s členom 9 Direktive Sveta 2009/133/ES z dne 19. oktobra 2009 o skupnem sistemu obdavčitve za združitev, delitve, delne delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih

deležev družb iz različnih držav članic ter za prenos statutarnega sedeža SE ali SCE med državami članicami (v nadaljevanju: **Direktiva 2009/133**).

- 2 Podlaga za ta predlog so pravne nejasnosti, ki so se pojavile pri sodni presoji odločbe organov finančne uprave, s katero je bila tožeči stranki, ki je na hčerinske družbe prenesla stvarne vloške (v nadaljevanju: **transakcija**), naložena dajatev, pri čemer je bil kapitalski dobiček, ki izhaja iz transakcije, obremenjen s posebno dajatvijo za regulirano dejavnost v skladu z zakon č.235/2012 Z. z. o osobitnom odvode z podniranja v regulovanih odvetviach a o zmene a doplneni niektorých zákonov (zakon št. 235/2012 o uvedbi posebne dajatve na poslovne dejavnosti v reguliranih sektorjih ter o spremembi in dopolnitvi nekaterih zakonov), v nadaljevanju: zakon o dajatvah.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Člen 4(1) Direktive 2009/133 določa:

„Združitev, delitev ali delna delitev ne sme povzročiti obdavčitve kapitalskih dobičkov, izračunanih iz razlike med realno vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za davčne namene.“

- 4 Člen 9 Direktive 2009/133 določa:

„Za prenose sredstev se uporabljajo določbe členov 4 do 6.“

Slovaško pravo

Slovaško pravo ureja posebno dajatev na dohodek iz gospodarske dejavnosti v okviru dejavnosti, ki je regulirana z zakonom o dajatvah.

- 5 V skladu s členom 3(1)(a), podtočka 1, in (b) zakona o dajatvah v različici, ki se uporablja v tej zadevi:

„Regulirana pravna oseba je subjekt ali organizacijska enota tujega subjekta, ki:

- (a) ima dovoljenje za opravljanje dejavnosti v sektorju:

(med drugim) 1. za energetiko na podlagi dovoljenja, ki ga izda Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (urad za regulacijo omrežnih sektorjev, Slovaška) na podlagi posebnih predpisov,

(b) predvideva, da bo dejavnost v sektorju iz točke (a) izvajal celotno obračunsko obdobje.“

- 6 Člen 13(1) zakona o dajatvah v različici, ki je veljala v času opravljanja transakcije, je določal:

„Status reguliranega subjekta v smislu tega zakona ima subjekt ali organizacijska enota tujega subjekta, ki ima na dan 1. septembra 2012 dovoljenje za opravljanje dejavnosti iz člena 3(1)(a) in katerega prihodki iz dejavnosti v sektorju iz člena 3(1)(a) v obračunskem obdobju pred uveljavitvijo tega zakona so znašali najmanj 50 odstotkov celotnega prihodka v tem obračunskem obdobju. Pri takem reguliranem subjektu nastane obveznost plačila dajatve z obračunskim obdobjem, ki je september 2012, če je finančni izid, dosežen v obračunskem obdobju pred uveljavitvijo tega zakona, dosegel vsaj znesek osnove za dajatev iz člena 4(2). Izraz obračunsko obdobje v navedenem smislu pomeni obračunsko obdobje neposredno pred uveljavitvijo tega zakona, v katerem je nastala obveznost pravilne priprave računovodskega izkaza in njegove predložitve skupaj z davčnim obračunom na dan, ki se je iztekel pred uveljavitvijo tega zakona.“

- 7 Člen [5(1)] zakona o dajatvah v besedilu, ki je veljalo v času transakcije, je določal: „finančni izid, izkazan za obračunsko obdobje, v katerem ima regulirani subjekt dovoljenje za opravljanje dejavnosti v sektorju iz člena 3(1)(a), pomnožen s koeficientom iz odstavka 5; navedena osnova za dajatev se uporabi za izračun dajatve za namene obračuna dajatev v skladu s členom 9 za tista obračunska obdobja, ki spadajo v obračunsko obdobje, za katero je izkazan finančni izid.“
- 8 Člen 17d(1)(a) zakon č. 595/2003 Z. z. o dani z prijmov (zakon št. 595/2003 o davku od dohodka), v nadaljevanju: **zakon o davku od dohodka**, v besedilu, ki je veljalo v času transakcije, je določal: „V davčno osnovo osebe, ki prenese stvarni vložek, tj. posebej preneseno premoženjsko sredstvo, podjetje ali njegov del in predstavlja davčno osnovo v skladu s členom 17(1)(b) ali (c), se v davčnem obdobju, v katerem je bil prenesen stvarni vložek, razlika med vrednostjo stvarnega vložka prenesenega v dobro vložka družbenika in vrednostjo stvarnega vložka v računovodskih knjigah, ne upošteva, pri čemer prejemnik stvarnega vložka prevzame prenesena sredstva in obveznosti po izvirnih cenah v skladu s posebnim predpisom ter opredmetena in neopredmetena sredstva po izvirnih cenah v skladu s členom 25.“
- 9 V skladu s členom 17d(1) zakona o davku od dohodka se citirani odstavek 1 uporablja tudi: „če je predmet stvarnega vložka ločeno preneseno premoženje, ki je vrednostni papir, delež v gospodarski družbi, podjetje ali njegov del, ki ga vplačnik stvarnega vložka s sedežem na ozemlju Slovaške republike prenese na prejemnika stvarnega vložka v državi članici Evropske unije ali državi, ki je pogodbenica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, in so to sredstvo, dejavnost ali njen del funkcionalno povezani s stalno poslovno enoto prejemnika stvarnega vložka, ki se nahaja na ozemlju Slovaške republike, prejemnik stvarnega vložka pa prevzame stvarni vložek po izvirnih cenah. Če prejemnik stvarnega vložka nima premoženja, podjetja ali njegovega dela, ki bi bilo funkcionalno povezano s stalno poslovno enoto na ozemlju Slovaške republike, plačnik stvarnega vložka ravna v skladu s členom 17b" (določbe, ki urejajo stvarne vložke v realnih vrednostih).

Postopek v glavni stvari

- 10 Spółka handlowa A.En. Slovensko s.r.o. [...] (ni prevedeno) (v nadaljevanju: **tožeča stranka**) je po zakonu o dajatvah tako imenovani regulirani subjekt, ki opravlja tako imenovano regulirano dejavnost, za katero lahko velja obveznost plačila posebne dajatve v skladu s citiranim zakonom. Tožeča stranka je slovaška gospodarska družba in hkrati član skupine A.En., ki jo sestavljajo družbe iz več držav članic Evropske unije, ki opravljajo dejavnost na področju proizvodnje električne energije, trgovine z električno energijo, plina in daljinskega ogrevanja. Leta 2017 je prišlo do spremembe v strukturi skupine A.En., v okviru katere je tožeča stranka med oktobrom in decembrom 2017 izvedla vrsto domačih transakcij, ki so vključevale prenos stvarnih vložkov v druge slovaške hčerinske družbe. To je privedlo do izkazanega finančnega izida družbe za leto 2017, od katerega je več kot 98 odstotkov izkazanih sredstev izhajalo iz prevrednotenja prenesenih stvarnih vložkov.
- 11 Tožena stranka je kot odgovor pod točko 1 19. julija 2019 izdala odločbo, s katero je na podlagi opravljene poravnave dajatev ugotovila, da mora tožeča stranka kot reguliran subjekt plačati še 701.222,40 EUR premalo plačane posebne dajatve za obračunska obdobja dajatev, zajeta v obračunskem obdobju od 1. januarja 2017 do 31. decembra 2017.
- 12 Tožeča stranka je zoper to odločbo vložila pritožbo na podlagi člena 8(6) zakona o dajatvah, ki je bila usmerjena zoper osnovo za posebno dajatev iz naslova gospodarske dejavnosti v reguliranih sektorjih, znesek dajatve in znesek, ki izhaja iz poravnave dajatev. Tožeča stranka je trdila, da je bil finančni izid pred obdavčitvijo v višini 10.319.149,01 EUR sestavljen iz finančnega izida iz operativne dejavnosti pred obdavčitvijo v višini 157.711,25 EUR in finančnega izida iz finančne dejavnosti pred obdavčitvijo v višini 10.161.437,76 EUR. Tožeča stranka je poudarila, da je finančni izid iz finančnih dejavnosti izhajal izključno iz enkratne računovodske operacije iz neregulirane dejavnosti reguliranega subjekta, ki ni privedla do njegove finančne obogatitve in se je nanašala le na reorganizacijo tožeče stranke znotraj njene družbe, zato je finančni izid pred obdavčitvijo za leto 2017 izhajal pretežno iz dobička iz neregulirane dejavnosti. Zato je tožeča stranka očitala, da se osnova za posebno dajatev in znesek same dajatve, kot sta bila določena z odločbo pristojnega organa za dajatev, ne more izračunati na podlagi finančnega izida, ki ni bil ustvarjen s prihodki iz regulirane dejavnosti.
- 13 Tožena stranka je je pri obravnavi pritožbe tožeče stranke kot odgovor pod točko 2 poudarila, da je od začetka veljavnosti zakona o dajatvah pri uporabi člena 5 tega zakona osnova za odmero dajatve bodisi finančni izid pred obdavčitvijo, izkazan v vrstici 100 davčne napovedi (člen 5(3) tega zakona), bodisi finančni izid pred obdavčitvijo, izkazan v skladu z mednarodnimi računovodskimi standardi, popravljen v skladu s posebnimi predpisi. Tožena stranka je poudarila, da zakon o davku od dohodka ne dopušča več posledične prilagoditve finančnega izida, ki je podlaga za obračun dajatve, in to ne glede na to, katero finančno transakcijo, katere rezultat z računovodskega vidika sestavlja finančni izid, je izvedel

regulirani subjekt. Tožena stranka je navedla, da ni niti upravičena presojeti dejstva izvajanja transakcije in njene pravne podlage, na podlagi katere je pri reguliranem subjektu nastala razlika v obliki prihodkov, ki sestavljajo finančni izid, izkazan v vrstici 100 davčne napovedi. Čeprav je ta izid osnova za dajatev, se z davčnega vidika ne všteva v davčno osnovo v skladu s členom 17d zakona o davku od dohodka in zato je bil v davčni napovedi ta dohodek iz finančne dejavnosti naknadno odštet od finančnega izida. Tožena stranka je kot odgovor pod točko 2 v zvezi s tem poudarila, da se posebna dajatev šteje za plačilo, ki ob njegovi izvedbi predstavlja davčni odhodek in s tem zmanjšuje davčno osnovo in obveznost za plačilo davka od dohodka.

Postopek pred nacionalnimi sodišči

- 14 Tožeča stranka je zoper navedeni odločbi finančne uprave pri Krajský súd v Bratislave (regionalno sodišče v Bratislavi, v nadaljevanju: **upravno sodišče**) vložila tožbo v upravnem sporu, ki jo je to sodišče zavrnilo. V obrazložitvi sodbe je upravno sodišče razglasilo, da je ključno sporno vprašanje, ali je dovoljeno določiti znesek dajatve na podlagi celotnega finančnega izida, ki ga je dosegel regulirani subjekt, ali pa je treba upoštevati zgolj finančni izid, dosežen z opravljanjem regulirane dejavnosti. Upravno sodišče je trdilo, da so bili vloženi poslovni deleži in delnice v gospodarskih družbah, ki so predstavljali stvarni vložek, evidentirani v računovodskih izkazih tožeče stranke ob prenosu stvarnega vložka po njihovi (nižji) knjigovodski vrednosti in ne po njihovi (višji) ocenjeni vrednosti, določeni z izvedenskim mnenjem ob prenosu vložka (dejanska vrednost), zato bi morala tožeča stranka pozitivno razliko med dejansko vrednostjo poslovnih deležev in delnic v gospodarskih družbah, ki je bila priznana za vložek, in njihovo knjigovodsko vrednostjo knjižiti kot prihodek, kar je z računovodskega vidika povečalo finančni izid, ki pa ni bil posledica dobave (prodaje) električne energije, tj. regulirane dejavnosti tožeče stranke. Ker so bili z vidika davka na dohodek stvarni vložki preneseni po izvornih cenah, dohodek, ki izhaja iz razlike med vrednostjo stvarnega vložka, knjiženega v dobro vložka družbenika, in vrednostjo stvarnega vložka v računovodskih knjigah plačnika vložka – tožeče stranke – ni bil vključen v davčno osnovo. To pomeni, da je dohodek iz stvarnega vložka predstavljal neobdavčljivi dohodek v skladu s členom 17d(1)(a) zakona o davku od dohodka.
- 15 Upravno sodišče se je v obrazložitvi izpodbijane sodbe sklicevalo na sodbo Sodišča EU z dne 12. decembra 2019, Slovenské elektrárne, C-376/18, ECLI:EU:C:2019:1068, iz katere izhaja, da je treba Tretjo energetska direktivo [2009/72/ES) razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa posebno dajatev na dohodke iz dejavnosti, ki jo doma in v tujini opravljajo podjetja, ki delujejo na podlagi dovoljenja javnega organa v različnih sektorjih regulirane dejavnosti, vključno s podjetji, ki imajo dovoljenje za dobavo električne energije, ki ga je izdal pristojni nacionalni regulativni organ.
- 16 Upravno sodišče je pri presoji tožbenega razloga, da sta izpodbijani odločbi organov finančne uprave v nasprotju z Direktivo 2009/133, poudarilo izključno

pristojnost držav članic glede ukrepov v zvezi z javnimi financami, med katere šteje tudi uvedbo posebne dajatve. Upravno sodišče je dodalo, da je tako presodilo zlasti zato, ker namen posebne dajatve ni preprečevanje izogibanja davkom in dvojnega obdavčevanja, temveč konsolidacija javnih financ. Zato glede na drugačen cilj tega ukrepa v primerjavi s cilji Direktive 2009/133 upravno sodišče meni, da način prenosa te direktive v Slovaški republiki ne upravičuje sklepa, da je treba zakon o dajatvah razlagati v skladu z Direktivo tudi glede domačih transakcij.

- 17 Tožeča stranka je zoper sodbo upravnega sodišča vložila kasacijsko pritožbo. Utemeljitev v njej so po vrsti in vsebini enake tistim, ki jih je tožeča stranka uveljavljala v pritožbenem postopku pred toženo stranko kot odgovor pod točko 2 in v postopku pred upravnim sodiščem.
- 18 Tožeča stranka se sklicuje zlasti na sodbo Najvyšší súd Slovenskej republiky (vrhovno sodišče Slovaške republike) [številka zadeve] [...] (ni prevedeno) z dne 31. julija 2019, s katero je to sodišče v pritožbenem postopku potrdilo sodbo Krajský súd v Bratislave (regionalno sodišče v Bratislavi) [številka zadeve] [...] (ni prevedeno) z dne 14. oktobra 2015 o razglasitvi ničnosti odločbe finančne uprave o uvedbi posebne dajatve na kapitalske dobičke, ki izhajajo iz prenesenih sredstev družbe SPP, a.s., v družbo eustream, a.s., katere delničar je bila družba SPP, a.s., da bi izpolnila zahteve iz tako imenovane tretje plinske direktive (2009/73/ES).
- 19 V citirani sodbi je Najvyšší súd (vrhovno sodišče) menilo, da „ima Direktiva [2009/133] v obravnavanem primeru neposredni učinek v zvezi s pravicami, ki so v njej dovolj nedvoumne in brezpogojne, z zavezujočim učinkom za vse organe glede na njen cilj izogibanja obdavčitvi izbranih transakcij. V zvezi s tem se zdi člen 4 v povezavi s členom 9 Direktive dovolj nedvoumen, saj določata, da združitve, delitve ali delne delitve ter prenos sredstev niso podlaga za obdavčitev kapitalskih dobičkov, izračunanih na podlagi razlike med dejansko vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za davčne namene. Direktiva namreč opredeljuje ‚kapitalski dobiček‘ kot razliko med realno vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za davčne namene. Poleg tega v členu 4(2)(a) in (b) opredeljuje ‚realno vrednost prenesenih sredstev in obveznosti‘ kot ‚vrednost za davčne namene‘“ (točka 100). Najvyšší súd (vrhovno sodišče) je v tej sodbi tudi navedlo: „Glede na to, da je bila izvedena transakcija tudi po nacionalnem pravu davčno nevtralna (člen 17d zakona o davku od dohodka) in da ima posebna dajatev naravo neposrednega davka ter spada na stvarno področje uporabe Direktive[2009/133], je treba šteti, da preneseni vložek, ki je bil knjižen kot odpis negativne vrednosti podjetja v znesku 1.720.998.422,05 EUR, v imenu spoštovanja cilja davčne nevtralnosti, ni predstavljal podlage za posebno dajatev v skladu s členom 5(3) zakona o posebnih dajatvah. Zato je Najvyšší súd (vrhovno sodišče) v skladu s pravnim stališčem regionalnega sodišča razglasil, da je treba v zadevi sprejeti razlago, ki je skladna s pravom EU, in ob upoštevanju okoliščin tega primera dati v zvezi z zadevno transakcijo prednost pravu Unije, zlasti cilju Direktive [2009/133] o davčni nevtralnosti.. Ker toženi

stranki nista ravnali v skladu z zgoraj navedenim in nista dali prednosti pravu Unije, so izpodbijane odločbe posledično pomanjkljive, zaradi česar so nezakonite.“ (točka 109).

- 20 Opozoriti je treba, da je Najvyšší súd (vrhovno sodišče) v citirani zadevi dalo prednost učinku Direktive 2009/133 pred uporabo nacionalnega zakona o dajatvah, ne da bi Sodišču predložilo vprašanje za predhodno odločanje o razlagi Direktive 2009/133.

Razlogi za predložitev vprašanj za predhodno odločanje

- 21 Sodišče je v sodbi z dne 12. decembra 2019, Slovenské elektrárne, C-376/18, ECLI:EU:C:2019:1068, razložilo člen 3(1) do (3) in (10) Direktive 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta (v nadaljevanju: **Direktiva 2009/72**) in prišlo do ugotovitve, ki ustreza trditvam tožeče stranke, da ima posebna dajatev, določena z zakonom o dajatvah, naravo splošnega davčnega ukrepa, natančneje neposrednega davka na skupne prihodke podjetij, ki delujejo v gospodarskih sektorjih, zajetih v tem zakonu. Sodišče je ugotovilo, da ta dajatev (i) v skladu z obrazložitvijo zakona o dajatvah sledi proračunskemu cilju zmanjšanja rasti proračunskega primanjkljaja in boja proti gospodarski krizi, (ii) se uporablja za podjetja, ki delujejo v reguliranih sektorjih, ne le v energetskega sektorju, temveč tudi v številnih drugih gospodarskih sektorjih, (iii) se ne nanaša na samo dobavo električne energije, temveč se obračuna od celotnega finančnega izida zadevnega reguliranega subjekta. Iz teh razlogov je Sodišče v postopku predhodnega odločanja ugotovilo, da je treba Direktivo 2009/72, zlasti njen člen 3(1) do (3) in (10), razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa posebno dajatev na dohodke iz dejavnosti, ki jih v državi in tujini opravljajo podjetja, ki delujejo na podlagi dovoljenja javnega organa v različnih reguliranih sektorjih, vključno s podjetji, ki imajo dovoljenje za dobavo električne energije, ki ga je izdal pristojni nacionalni regulativni organ.
- 22 Člen 4(1) Direktive 2009/133 določa, da združitev, delitev ali delna delitev **ne sme povzročiti obdavčitve kapitalskih dobičkov**, izračunanih iz razlike med realno vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za davčne namene. V skladu s členom 9 Direktive 2009/133 se za prenose sredstev uporabljajo določbe členov 4 do 6. Če je torej glede na sodno prakso Sodišča posebno dajatev mogoče obravnavati kot obliko neposrednega davka, oziroma kategorijo davka, je v obravnavani zadevi ključno vprašanje, ali je s cilji, predvidenimi z Direktivo 2009/133, združljivo, da se na podlagi zakona o dajatvah reguliranemu subjektu naloži taka dajatev tudi za del finančnega izida v obliki dohodka, ki izhaja iz „neregulirane“ dejavnosti – v obravnavani zadevi gre za kapitalski dobiček iz transakcije v obliki prenosa sredstev v odvisne družbe, ki izpolnjuje pogoje in opredeljujoče značilnosti prenosa sredstev v skladu s členom 2(d) Direktive 2009/133, in to v položaju, ko po eni strani v skladu z Direktivo 2009/133 ta vrsta dohodka ni obdavčena, po drugi strani pa tako iz besedila zakona o dajatvah kot iz citirane sodbe Sodišča v zadevi C-376/18 (Slovenske elektrarne) izhaja, da se posebna dajatev obračuna od celotnega finančnega izida.

- 23 Pomembno je torej tudi, ali zahteva po nevtralnosti v smislu Direktive 2009/133 pomeni, da zadevne transakcije ne smejo biti obdavčene z davkom od dohodka (kar je v tem primeru zagotovljeno z nacionalno zakonodajo) ali s katerim koli drugim nadomestilom z enakim učinkom kot davek od dohodka (s čimer je mišljena posebna dajatev), ali kakor koli drugače povzročiti obdavčitve kapitalskih dobičkov, ter ali lahko zgoraj navedeno velja tudi za povsem domače transakcije (vložki sredstev), tj. tiste, ki se izvajajo med slovaškimi družbami brez čezmejnega elementa, kot v obravnavanem primeru.
- 24 Kar zadeva sodno prakso Sodišča, je to v točkah 28 in 29 sodbe z dne 18. septembra 2019, AQ in DN, C-662/18 in C-672/18, ECLI:EU:C:2019:750, navedlo: „Treba je opozoriti, da je Sodišče **predloge** za sprejetje predhodne odločbe že **razglasilo za dopustne v primeru, ko so se, čeprav dejansko stanje zadeve v glavni stvari ni spadalo neposredno na področje uporabe prava Unije, določbe tega prava uporabljale na podlagi nacionalne zakonodaje, s katero so bile za položaje, v katerih so bili elementi omejeni na samo eno državo članico, sprejete enake rešitve, kot jih določa pravo Unije** (sodba z dne 22. marca 2018, Jacob in Lassus, C-327/16 in C-421/16, EU:C:2018:210, točka 33 in navedena sodna praksa). Poleg tega je Sodišče takšne predloge **razglasilo za dopustne tudi v primerih, ko je treba določbo prava Unije, katere razlaga se zahteva, uporabljati v okviru nacionalnega prava pod pogoji, ki se razlikujejo od pogojev, ki jih določa ustrezna določba prava Unije** (glej v tem smislu sodbi z dne 11. oktobra 2001, Adam, C-267/99, EU:C:2001:534, točke od 27 do 29, in z dne 7. novembra 2018, C in A, C-257/17, EU:C:2018:876, točka 33 in navedena sodna praksa).“
- 25 Nasprotno pa je v sodbi z dne 27. aprila 2023, Banca A (Uporaba direktive o združitvah v notranjem položaju), C-827/21, ECLI:EU:C:2023:355, Sodišče ugotovilo, da „pravo Unije ne zahteva, da nacionalno sodišče v skladu z Direktivo Sveta 2009/133/ES z dne 19. oktobra 2009 o skupnem sistemu obdavčitve za združitve, delitve, delne delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic ter za prenos sedeža SE ali SCE iz ene države članice v drugo državo članico, razlaga določbo nacionalnega prava, ki se uporablja za izključno notranjo transakcijo združitve dveh podjetij s sedežem v isti državi članici, saj ta transakcija ne spada na področje uporabe te direktive. Sodišče ni pristojno odgovoriti na vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na razlago Direktive 2009/133, ker, prvič, dejanske okoliščine v postopku v glavni stvari ne spadajo na področje uporabe te direktive in, drugič, v skladu z nacionalnim pravom se za te dejanske okoliščine ta direktiva ne uporablja neposredno in brezpogojno.
- 26 Po mnenju predložitvenega sodišča iz sodbe Sodišča v zadevi AQ in DN izhaja, da če je nacionalna zakonodaja o prenosu sredstev glede neobdavčljivosti kapitalskih dobičkov, ki iz takih prenosov izhajajo, enaka besedilu člena 4(1) Direktive 2009/133, se je na učinke te direktive mogoče sklicevati tudi v primeru izključno domačih transakcij. Iz sodbe Banca A je mogoče izpeljati potrebo po poudarjanju obveznosti nacionalnega sodišča, ki presoja povsem domačo

transakcijo, da preveri obstoj nacionalne ureditve in ji da prednost, če se ta ureditev razlikuje od ureditve iz Direktive ali če gre za transakcijo, ki po svoji naravi sploh ne spada na področje uporabe Direktive.

- 27 Iz teh razlogov predložitveno sodišče v tej zadevi tudi ob upoštevanju zgoraj navedenih sodb Sodišča meni, da je treba odgovoriti tudi na vprašanje, ali se je na učinke člena 4(1) v povezavi s členom 9 Direktive 2009/133 (če bo Sodišče na prvo vprašanje odgovorilo pritrdilno) sploh mogoče sklicevati v zvezi s transakcijo, ki je bila opravljena med podjetji s sedežem na Slovaškem (tj. tukaj ni čezmejnega elementa), medtem ko je dobiček iz te transakcije po nacionalnem pravu predmet plačila, ki ima učinke neposrednega davka (posebna dajatev), ni pa tudi predmet davka od dohodka (člen 17d zakona o davku od dohodka).
- 28 Zaradi nejasnosti pri razlagi prava Skupnosti je Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (najvyšje upravno sodišče Slovaške republiky) predložil zgoraj navedeni vprašanji za predhodno odločanje.
- 29 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (vrhovno upravno sodišče Slovaške republiky) ugotavlja, da v obravnavani zadevi deluje kot kasacijsko sodišče, zoper katerega odločitve ni mogoče vložiti pravnega sredstva v skladu s členom 438(1) správny súdny poriadok (zakonik o upravnem sodnem postopku).
- 30 [sklic na člen 267(3) PDEU] [...] (ni prevedeno)
[formalni in procesni vidiki prekinitve postopka].
[...] (ni prevedeno)
- 31 [...] (ni prevedeno)
- 32 [...] (ni prevedeno)
- 33 [vprašanja, ki izhajajo iz nacionalne zakonodaje v zvezi s pravico do sodnega varstva] [...] (ni prevedeno)
- 34 [...] (ni prevedeno)
[...] (ni prevedeno) [pouk o pravnem sredstvu]